



NAŠA LUČ

Maj 1954

Marijini kliči

Ko so zaradi človeške zaslepljenosti, ki je v svojem napuhu zavračala vsak vpliv Boga in božjih zakonov, razmere v svetu postajale vedno bolj zamotane in je vedno večjemu delu človeštva grozila časna in večna poguba, je Marija, sledeč klicu svoje materinske skrbnosti za človeštvo, vidno posegla v dogodke sveta.

Tako Marija v svojih prikaznih izbranim osebam v zadnjih sto letih nastopa med nami kot posebna pooblaščenka svojega Sina in opisuje katastrofe, ki grozijo človeštvu, opozarja na vzroke, govori o osebah in zemljah, opominja, varbi, svetuje in po potrebi tudi preti.

Kot prava Mati se ne naveliča in vztraja do konca, samo da bi rešila one, katerim je Mati.

V leta 1830. se je Marija prikazala v neki samostanski kapelici v Parizu mladi redovnici-novinki Katarini Labouré, kateri je izjavila: „Prišle bodo velike stiske, ali imej zaupanje! Ljudje bodo mislili, da je že vse izgubljeno, toda jaz hočem biti z vami . . . Prihajajte pred ta oltar, kjer boste vsi prejemale obilne milosti!”

Kasneje je Marija na istem mestu govorila Katarini: „Daj napraviti svetinjo na tale način . . . Vsi, ki jo bodo z zaupanjem nosili okoli vratu in pobožno vzklikali: O Marija, brez madeža spočeta, prosí za nas, ki se k Tebi zatekamo!, bodo deležni velikih milosti.”

Omenjena svetinja je znana „čudodelna svetinja”, po kateri je Marija tudi med Slovenci razdelila mnogo milosti.

Blizu francoskega mesta La Salette sta 16 let pozneje dva pastirčka opazila neko Gospo, ki je sedela in jokala. Poklicala ju je k sebi ter jima dala naslednje naročilo: „Na narod prihajajo kazni, ker mnogo greši. Narod ne zaupa v Boga, Ga ne moli, ne posvečuje nedelj in praznikov ter ostudno preklinja.“ Nato Gospa resno pozove k spreobrnjenju in obljubi tudi zemeljski blagoslov.

Vsem so znana Marijina prikazovanja mali Bernardki leta 1858. v Lurdu. Tudi tu je Marija vabila človeštvo k molitvi in pokori.

Najpomembnejši pa je Marijin nastop v Fatimi na Portugalskem, kjer je svoja naročila svetu zaupala spet ubogim pastirčkom. Od Njenih zadnjih prikazovanj se človeštvo ni mnogo poboljšalo, zato je Marija v Fatimi še nujnejše pozivala k spreobrnitvi. Malim otrokom je za hip dala videti pekel in strahoto njegovih večnih kazni. Napovedala je tudi časne kazni: vojne, lakote in preganjanje, ako se ljudje ne bodo spreobrnil.

Izrazil je željo, da se posvetimo Njenemu brezmadežnemu Srcu z iskrenim spreobrnjenjem k Bogu, s pokoro za grešnike, z dnevno molitvijo rožnega venca in s pomenanjem Njenega življenja.

Sad take globoke spreobrnitve bo zmago slavje Njenega brezmadežnega Srca, spreobrnjenje Rusije in mir v svetu, je napovedala.

*

Iz navedenega moremo zaslutiti, kako pomembno vlogo igra Marija pri razvoju dogodkov v naši dobi. Ona vodi vojno, ki je strašnejša, splošnejša in usodnejša od vseh svetovnih vojn. Ta vojna se bije na vseh področjih osebnega, družinskega in javnega življenja. Tej vojni se nihče ne more izmakniti. Nihče ne more ostati ob strani.

Oni, ki se nočejo odzvati Marijinemu klicu, bodo doživeli časno in večno kazen. kot je Marija napovedala. Sicer pa ta Marijina napoved ne pove nič posebno novega, ker je isto povedal tudi Jezus sam: „Ako se ne spreobrnete, boste vsi pokončani“ (Lu-ka 13, 5).

Marijino vojno moremo imenovati **SVE-TO VOJNO**, ker se bije za **ZMAGO BOGA** v **ČLOVEKU**, za **ČASNO** in **VEČNO REŠITEV MILIJONOV**, za **TRIUMF** svete **CERKVE**. To je vojna za **ZUNANJI** in **NOTRANJI MIR**, ki naj zaključi to dobo grozot, neizmernega trpljenja in nemira.

*

V teh dneh bo spet povsod, kjer bivajo Slovenci, zadonela prizrčna majniška pesem: „Spet kliče nas venčani maj k Mariji v nadzemeljski raj“.

Spet bodo pobožna srca hitela postavljat skromne, a ljubke majniške oltarčke.

Vse to je zelo lepo, ker je znak naše otroške ljubezni do majniške Kraljice.

Toda v Marijinem letu moramo naši Kraljici za majnik v znak naše vdanosti pokloniti nekaj posebno dragocenega.

Kaj bi to bilo?

Ali bi mogli dobiti primernejše darilo za Kraljico majnika, kot je **TRDEN SKLEP, DA HOČEMO MI VSI RESNO NASE OBRNITI MARIJINE KLICE ČLOVEŠTVU V ZADNJIH STO LETIH?**!

Na ta način bomo v nas samih najodličnejše dosegli cilj Marijinega leta in bomo stvarno prispevali k zmago slavju ne „hladne“, še manj „vroče“, temveč svete vojne, ki se danes bije po vsem svetu in jo vodi — **MARIJA**.

V-ko.

ALI NI RES?

Najbolj tanek las meče svojo senco.

Mlinar misli, da pšenica samo zato raste, da mu mlin teče.

Ljubezen je slepa, ljubosumnost pa vidi strahove.

Da je kdo pošten in dober človek, je treba mnogo samovzgoje.

Kdor se maščuje, je podoben človeku, ki je ugriznil psa, ker je pes ugriznil njega.

Če storiš kaj dobrega, se malokdaj izve. Stori kaj slabega, takoj se bo zvedelo v deveto vas!





Nesterov: Bogorodnica

Že slavčki žvrgolijo,
se maj vesel budi;
naj srca podarijo,
kar lepi maj rodi:
Glej, rožic ti delimo
in vneti te slavimo:
Marija, Marija!

ŠMARNICE

Že dolgo sem po svetu, a šmarnic ne morem pozabiti. Ne vem, ali je tudi z vami tako? V začetku maja vsakega leta zaživim v spominih in največ in najlepši so iz mladosti.

Še kot otrok sem vpraševal mater, koliko dni je še do prvega, da bomo šli v cerkev k šmarnicam. Nič me ni bilo treba priganjati kot včasih za blagoslov v nedeljo popoldan. Niti opomina ni bilo treba, radi smo šli. Zbrali smo se vsi iz sosesčine ter skupno bili na poti in v cerkvi. Veselili smo se cvetja v cerkvi in prazničnega razpoloženja, ki ni bilo samo za nedeljo. Bili smo mladi in objestni, a pri šmarnicah smo pazili tudi na lepo obnašanje pred oltarjem.

Matere so nas spomnile tudi na šmarnice doma. Na predalniku smo imeli lep kip Brezmadežne. Za maj smo ga odkrili in tudi vse drugo smo pobrali s predalnika. Nabrali smo rož, v gozd smo šli po šmarnice, da je zadišalo v hiši, pobrali smo vse vaze in kozarce ter jih postavili ob kipu. Če še ni bilo zadosti, so nam mati dali pravico do cvetja na vrtu, saj za Marijo ni bilo škoda nobene stvari. Francka je spletna venček, ki ga je potem najmlajši položil Mariji na glavo. Ponosen je bil na to svojo pravico. Zapeli smo in molili. Še rožni venec se nam ni zdel predolg, saj smo imeli šmarnice.

*

V svetu smo šli vsak po svojih potih. Marsikaj je izginilo in se razdrobilo na tujih cestah, a spomin na šmarnice je ostal. Tako lep, topel in svetel je. Živim v deželi, kjer naših šmarnic ne poznajo, pa jih skušam sam zase nadomestiti oziroma opravljati. V začetku maja nabere rož in jih položim pred podobo Marije Pomagaj. Zberem tudi svoje spomine ter z njimi ovijem sliko. In toplo ter domače mi je v srcu.

Tudi letos bo tako. Že vem, kje bom našel cvetja, ne umetnega z vrta, ampak onega s travnikov in iz gozda. Morda ne bo tako živo-pisano, zato pa bo dar narave. Vsak večer bom obstal pred Marijo in pomolil bom zase in za vse, ki so kdaj bili v mojem življenju, posebej še za one, ki ne bodo imeli šmarnic.

G.

T R I

1.

Sopotnik. — „Vozil sem iz Pittsburgha (USA) v Cleveland in sem se ustavil pri samotni bencinski postaji, da bi spet napolnil avtomobilski tank. Trговец me je vprašal, ali sem namenjen v bližnje mesto: „Tu je človek, ki bi rad tja prišel,” je dejal.

Razveselil sem se, da bom imel vsaj družino na samotni poti, a je bilo mojega veselja takoj konec, ko sem videl neznanca, ki je bil po postavi zelo velik in močan, a tudi zelo zanemarjen. Vendar tedaj nisem mogel več odreči. Sesedel se je na sedež poleg mene in odpeljala sva se. Voz je požiral milje, a tujec je ostal tih in vsak poskus, da bi se razgovarjala, je bil bob ob steno. Bila sva že blizu mesta in začel sem voziti počasneje.

Neznanec se je oglasil: „Vozite dalje, prijatelj! Moja pot gre naprej!”

Lahko si mislite, kako mi je bilo v duši. Še nekaj milj sva se vozila, ko sem se spomnil na kosilo. Že ves prestrašen sem upal, da se bom na ta način znebil čudnega popotnika. Povedal sem mu, da bi bila oba potrebna jedi.

Rad je povabilo sprejel in jedel je, kot bi bilo njegovo zadnje kosilo. Poravnal sem račun in se previdno pripravljaj, da se na primeren način poslovim od čudnega sopotnika. In vendar nisem našel toliko poguma, da bi mu povedal in kmalu sva spet sedela v vozu.

Ko sem vozil skozi samotni gozdni predele, je spregovoril: „Tu ustavi! Takrat ko sem stopil v avto, sem imel namen oropati te denarja in avtomobila. Bil sem tako lačen, da me ni prav nič brigalo, kaj bi se z menoj zgodilo. Ali... hvala za kosilo!”

Težak samokres je spravil v žep, s sunkom odprl vrata in izginil v gozdu in iz mojega življenja.” (A. Atwater)

2.

Spreobrnjenje. — „Moj mož se je spreobrnil, ko sem sama postala dobra katoličanka. Poudarek je na „dobra”. Duhovnik me je pred poroko opozoril na težave, ki bodo v najinem, po veri mešanem zakonu. „Spreobrnila ga bom,” sem rekla in tudi resno mislila.

„Nikogar ne morete ‚napraviti’ za katoličana, le z dobrim zgledom morete storiti, da zaželi postati katoličan.”

Sicer sem začela počasi, a moje besede so postajale vedno bolj ostre, dokler se mož ni uprl.

„Če si ti vzor katoličanov, potem me Bog obvaruj take vere,” me je zavnil.

Takrat šele sem se spomnila duhovnikovih besed. Nehala sem govoriti o veri, pač pa sem začela živeti tako. Minilo je nekaj mesecev in mož je bil sprejet v katoliško Cerkev.” (E. Kyle)

3.

Igra. — „V naši župniji smo ustanovili igralsko družino, ki naj bi poleg igranja pomagala tudi župnijski šoli. Sprejemali smo pa člane brez razlike v veri.

Uprizorili smo igro, ki se godi v konventu (samostanu). Seveda nastopajo tudi sestre. Vlogo „matere-prednice” je igrala članica, ki ni bila katoličanka. Igrala je izredno dobro. Vloga jo je tako ‚zagrabila’, da je malo časa kasneje zaprosila za pouk v katoliški veri. Sedaj je katoličanka in uči otroke v otroškem vrtcu, dasi ima manjšo plačo, kot jo je prej prejemale kot tajnica v nekem podjetju.” (A. Audino)

Začel je kot izseljenec

Leta 1893. je dobil mladi indijski odvetnik Ghandi, ki je pred par meseci prišel domov s študija na Angleškem, vabilo, da gre zagovarjat na neko sodno razpravo rojake-izseljence v Afriki.

Odšel je tja, a je bil že od začetka izpostavljen zasmehovanju, zapostavljanju in krivicam, ki so jih doživljali njegovi rojaki. Najraje bi se odpravil takoj domov. Sklenil pa je, da bo le zdržal do konca sodne razprave. In je ostal. Kmalu ga je zgrabila druga misel: Rojaki potrebujejo človeka, ki bo delal zanje in se zanje potegoval. Žrtvoval je lepo odvetniško kariero v domači deželi, v Indiji. Preskrbel si je siromašno obleko in se naselil med indijskimi izseljenci. Ostal je med njimi reven in zaničevan nad dvajset let.

Branil jih je, zagovarjal, posredoval zanje, ustanovil jim je časopis, povezal jih je

v društva in organizacije. Vse njegovo obširno delovanje je pa prepletal vzvišen nauk: Pobjijaj slabo z dobrim, vračaj dobro za hudo! Ko so belce, zaničevalce Indijcev, napadli Buri, jim je z ustanovitvijo indijskega Rdečega križa prvi priskočil na pomoč. Leta 1904. je izbruhnila kuga. Ghandi je zgradil veliko bolnico za vse. Prejel je za to odlikovanja in pohvale. Seveda so se Angleži pozneje spet obrnili proti Indijcem in tedaj je Ghandi odlikovanja vrnil. Tako je delal za blagor rojakov do 1914., ko se je šibek in reven vrnil domov, a bogat na izkušnjah. Doma je začel veliko preporno gibanje in je dosegel brez sile to, kar bi ne mogla doseči nobena diktatura. Nje-

govo delo je venčala osvoboditev Indijcev izpod angleškega varuštva.

Ghandi ni bil kristjan, a ga je naravna luč razuma, dana človeku od Boga, vodila po poti miru, odpovedi in ljubezni k velikim dejanjem.

Nam pa je dal Bog še nadnaravno luč: svoje razodetje, vero, ki nam kaže isto pot. Mnogo naših rojakov, nekaterih že v grobu, je delalo kot Ghandi za svoje rojake izseljence. Spoznali so svojo dolžnost iz ljubezni do bratov in so delali zanje.

Ali ni prišla sedaj vrsta tudi nate? Brat, sestra! Odzovi se klicu: Pot te vodi k velikim dejanjem za Boga in domovino, za svoje rojake!

Cerkev in socialno vprašanje

Problemi, ki zadevajo delo, plačo in delovne pogoje, so življenjskega pomena za večino ljudi. Ti problemi so predmet socialnega vprašanja.

Na kratko povedano se ti problemi predstavljajo takole:

1. Gmotni in moralni pogoji delavstva niso zadovoljivi.

2. Sebičnost delodajalcev in ekonomski razlogi ovirajo hitroboljšanje razmer.

3. Zaradi tega smo pogosto priča globokega trenja med delavstvom in delodajalci.

Vprašamo se, kakšen odnos zavzema Cerkev in z njo mi katoličani do trenja med delavstvom in delodajalci.

Rešitev socialnega vprašanja je vezana na pametno socialno politiko. Toda ukvarjati se kot katoličan s socialnim vprašanjem, ne pomeni ukvarjati se s politiko, temveč postopati v duhu pravičnosti in ljubezni.

Cerkev se ne ukvarja s politiko. To ni njena naloga! Cerkev ni ne na „levi“, ne na „desni“. Cerkev je NAD politiko. Ona vidi krivice, ki se godé v današnjih socialnih odnosih. A rešitev iz tega zla ne vidi v ščuvanju stana proti stanu, ker so vsi stanovi potrebni. Delodajalci potrebujejo trgovcev, inženirjev, zdravnikov in predvsem delavcev. Enako je z delavci, ki ne morejo ničesar brez inženirjev, trgovcev, podjetnikov it. d.

Cerkev želi vse stanove povezati z vezjo pravičnosti in jih združiti v delo za skupno blaginjo.

Toda dolžnost Cerkve je, da v duhu evangelija brani šibkejše!

Šibkejše pa je delavstvo.

Pred dobrimi 60 leti je zato Cerkev v osebi papeža Leona XIII. v okrožnici „Rerum novarum“ dvignila jasno in pogumno besedo v obrambo delavstva. A dva tisoč let že oznanja dolžnost Pravičnosti in Ljubezni ter se sklanja nad vsako bedo.

Lažnivi so torej očitki, da se Cerkev ne zanima za delavca in da je na strani tistih, ki ga izkoriščajo. Kristjan IN izkoriščevalec sta DVE besedi, ki NIKAKOR ne spadata skupaj!

Ali na žalost moramo priznati, da veliko ljudi, ki se smatrajo za kristjane, ne razume svoje socialne dolžnosti. Zaradi sebičnosti so ostali gluhi za glas Cerkve. Toda teh ne smemo smatrati za RESNIČNE kristjane, ker jim manjka najvažnejše: LJUBEZNI!

Mi smo kristjani prav po LJUBEZNI. Naš Gospod je namreč pred odhodom v trpljenje povedal: „Po tem bodo ljudje spoznali, da ste moji učenci, ako boste imeli LJUBEZEN med seboj“.

Po krivdi takih „kristjanov“, ki so iz sebičnosti pozabili na najvažnejše, so nekateri lučali kamenje na Cerkev, rekoč: „Cerkev se ne zanima za male ljudi“.

Papež Pij XI. sam je rekel, da so taki ljudje krivi, da je na Cerkev, KI TEGA NI ZASLUŽILA, padel videz in očitek, da je na strani bogatih.

K ako se Cerkev ukvarja s socialnim vprašanjem?

Politika in ekonomija, kot smo rekli, nista področje Cerkve, pač pa je to, kar razumemo pod socialnim vprašanjem, njen delokrog. Cerkev je „socialna“ že po svoji naravi, ker jo veže duh ljubezni. Vse odrešilno delo Cerkve je socialno, ker je v dobro ljudi. V svojem delovanju Cerkev ostaja v mejah, ki jih je začrtal Kristus in na ta način že nadvse odlično socialno deluje. Kajti VSI RESNI SOCIOLOGI VIDIJO V URESNIČITVI EVANGELIJA V OSEBNEM, DRUŽINSKEM IN JAVNEM ŽIVLJENJU NAJIDEALNEJSO REŠITEV SOCIALNEGA VPRAŠANJA. Cerkev socialno deluje tudi s tem, da vzgaja ljudi, jim daje smernice, kaže bedo enih in sebičnost drugih.

Kje je zapisan socialni nauk Cerkve?

Velik dokument, na katerem temelji socialni nauk Cerkve, je vsekakor evangelij. Evangeljski nauk pa je podrobno razložen v papeških okrožnicah.

Papeške okrožnice imenujemo pisma, namenjena vesoljni Cerkvi, v katerih papeži obravnavajo važna vprašanja.

Leta 1891 je papež Leon XIII. dal svetu pravila krščanske ureditve dela. To je slavna okrožnica „Rerum novarum“.

Ker so se razmere nekoliko spremenile, je 40 let pozneje papež Pij XI. Leonovo okrožnico dopolnil v okrožnici „Quadragesimo anno“.

Leta 1937. je isti papež izdal okrožnico „Divini Redemptoris“, ki obsoja komunizem, ne kot politično gibanje, temveč, ker je nasproten pravicam Boga in pravi socialni moralni ter zaradi tega delavstva ne more osrečiti. Nekaj dni nato je papež objavil še drugo okrožnico, ki iz istih razlogov obsoja nemški nacizem.

Ti veliki dokumenti tvorijo temelj mnogim drugim izjavam in pismom papežev in škofov.

Reči moramo, da ima Cerkev skrbno izdelana načela o rešitvi socialnega vprašanja.

Ato nam katoličanom še ne sme biti dovolj!

Omenjena načela morajo PREKVASITI socialne odnose v družbi. Da bo to mogoče, morajo vsi katoličani POZNATI socialni nauk Cerkve. Vsi katoličani! Tako delavci kot delodajalci in vsi, ki imajo možnost vplivati na javno življenje.

V-ko.

(Dalje prihodnjič)

Največja nevarnost sedanosti je utrujenost dobrih.

Pij XII.

Pojte,
ptičice!



Pojte drobne ptičice,
pojte, pojte;
ve ste mi prijateljice,
pojte, pojte!

Rastite mi, šmarnice,
rastite, rastite;
ljube moje rožice,
rastite, rastite.

Srce moje, se raduj,
raduj, raduj,
bod' veselo, ne žaluj,
ne žaluj, ne žaluj!

Narodna pesem

ZENSKO OROŽJE

Slovenska dekleta in žene, ali veste, katero je vaše orožje? Vaše orožje v vsakdanjih bojih je:

Potrpežljivost, ki vse prenese.

Previdnost, ki se zna izogniti nevarnosti.

Ljubeznivost, ki ukroti tudi najhujšo zver.

Skromnost in sramežljivost, s katerima se prikupite Bogu in ljudem.

Uporabljajte to orožje in boste angel v domači hiši in ustvarjalke novega, boljšega sveta, kot je danes.

ŽALOSTNI DOGODKI

U v o d

„Zakaj opisujete vesele dogodke? Kaj ne veste, da se izseljenci ne znajo smejati? Če se smejemo, je smeh samo na ustih, v srcu je pa vedno jok. Napišite enkrat kaj takega, da se bomo nekoliko izjokali, kajti preveč nas stiska v grlu in prehudo nas pečejo zadržane solze.“

Kaj naj odgovorim na to prošnjo neke izseljenke, katero mi je naslovila v nosem predpustnem času, ko sem si bil že nataknil masko kurenta, da bi izvabil iz vas čim večjo mero krohota in ves blažen gledal vaše nasmejane obraze?

Pa saj sem res prepozen. Ko izide prihodnja „Lučka“, se bo „u“ že davno izpremenil v „o“, to se pravi pust v post, zato bi morda bilo res bolje, če bi...

Toda kako naj jaz pišem o bridkosti, ko sem se vse življenje trudil za tisto, kar je povedano v pesmi: Bratci veseli vsi, tra-la-la-la, tra-la-la... Res je, da niso šle neopaženo mimo mene težke nesreče, bridka slovesa in pretresljivi smrtni slučaji naših ljudi v tujini, a mislil sem si, da o vsem tem že drugi dovolj pišejo in da je moja naloga gasiti te žgoče spomine, ne pa obujati jih. Če pa mislite, da moram deliti z vami tudi žalost in ne le veselje, se ne bom upiral. „Naša luč“ izhaja zdaj vsak mesec, zato naj se vrsté žalostni in veseli dogodki, kakor se vrstita dež in sonce, da bo tako vsem ustrezno.

Prvo poglavje

Ne vem, kako vi mislite, a meni se zdi, da je hudo, če družina izgubi očeta, da je pa trikrat hudo, ako izgubi mater.

Prvič sem prišel v Francijo leta 1930. sam, da vidim vse potrebno glede stanovanja itd.

Nekega jutra se pripelje k meni takratni naš izseljenski duhovnik g. Kastelic ter me povalbi v svoj avto.

„Kam greva?“

„Tja nekam v okolico Dalstein-a. Še sam ne vem prav, kam.“

„So tudi tam slovenski izseljenci?“

„Ena sama družina.“

„Je kdo bolan?“

„Da. Tamkajšnji francoski župnik mi piše, naj pridem čimprej.“

„Nesreča pri delu?“

„Ne. Žrtev materinstva“.

Oba sva utihnila. V poldrugi uri sva bila tam. Domači duhovnik nama je pokazal na pol podrti hišo. Kuhinja in mala soba je morala zadostovati za šestčlansko družino. Za silo zgrajena postelja, na tleh dve s slamo napolnjeni blazini, v kuhinji pa nekaj praznih lesenih zabojev in na vseh koncih pregorela peč, to je bilo vse, kar sem videl v tem stanovanju. O, da bi bilo res vse... Kar me je mnogo bolj presunilo kakor to nadvse skromno pohištvo, je bila uboga mlada mati, ki je preživljala zadnje trenutke svojega življenja. Ob postelji je stal duševno strit mož s svojimi štirimi otročiči. Jožek je bil star sedem let, Majdica pet, Karlek 2 leti, novorojenček pa en dan. Že v domovini bi bilo to strašno gorje, kaj šele na tujem!

Mislím, da ni nikogar na svetu, ki bi mogel gledati ta prizor, ne da bi se mu orosile oči. Tudi nama so se. V par sekundah, ki so bile dolge kakor večnost, se je odigral kratek nem film: Stisnila sva možu roko, pobožala malčke, ki so jokali, ne da bi revčki prav vedeli, kaj se godi. Gospod je dal znamenje: oče, otroci in jaz smo odšli v kuhinjo, zaprli vrata za seboj, da bi se mogla žena mirno spovedati. Zgodilo se je nekaj, kar bi danes težko še kje našli: mladi nesrečni oče je ukazal Jožku: „Moli! Moli tako, kakor že ves čas molimo, odkar je mama v postelji!“

In Jožek je začel: „Ljubi Bogec! Prosimo Te, pusti nam našo mamo! Zdrava Marija... Ljubi Bogec! Prosimo Te, pusti nam našo mamo! Zdrava Marija... Ljubi Bogec! Prosimo Te, pusti nam našo mamo! Zdrava Marija...“ Čim bolj sem sam sebi po tistem pripovedoval, da nisem ženska in da ne smem jokati, tem bolj so mi solze meglile oči...

Po končani molitvi sem vprašal moža: „Ali niste polklicali zdravnika?“

Sem! Rekel je, da je rešitev popolnoma izključena.” —

Še predno pa sva gospod in jaz odšla, je prišlo najhujše: žena je umrla.

„Kaj boste sedaj? Kako naj vam bom v pomoč?“ je tolažil mladega vdovca g. Kastelic.

„Denar za vrnitev sem imel vedno na strani. Domov pojdem,“ je bil mož odločen.

„Kdaj je prišla žena za vami v Francijo?“

„Pred enim letom. Oh, da bi se ne bila nikoli podala na to nesrečno pot! Pa je že moralo biti tako. Božja volja je bila to, brez Boga se ničesar ne zgodi in On naj vam povrne, dobri gospod, da ste mojo ženo tako lepo spravili z Njim. Ako bom česa potreboval, bom pisal, sicer je pa francoski duhovnik zelo dober in mi bo pomagal

povsod, kjer bo le mogel.”

Odšla sva z veliko žalostjo v srcu, pa vendar tudi potolažena...

*

Takratne naše oblasti me niso marale namestiti v Franciji, zato sem se moral čez par dni vrniti domov. Nikdar nisem potem ničesar več slišal o tej družini. Dogodek sam osvetljuje tedanje žalostne socialne razmere in mi je tako živo pred očmi, kakor bi se bilo vse to zgodilo včeraj in ne že pred štiriindvajsetimi leti.

Take resnične žaloigre doživljajo naši izseljenci vsepovsod in dan za dnem, zato pa poslušajmo pesnika, ki nam kliče: **Odpri srce, odpri roke, otiraj bratovske solze!**

J. J.

PETER ŠIBA



lužbeni opravki so me klicali iz vojaške šole. Dal sem povelje, naj mi osedlajo konja. Ko mi ga niso takoj pripeljali, sem se nestrpen podal v konjušnico, kjer sem zaslišal precejšen živ-zvav med gojenci.

Pomirili so se. Vprašal sem, zakaj tak hrup. Povedali so mi, da se ježé, ker so jih poslali čistiti konje, medtem ko imajo pravoslavni tovariši verouk. Videl sem, da bi tudi oni rajši imeli verouk kot čiščenje konj. Seveda niso vedeli, da je katehet bil zadržan.

Videl sem, da jim gre ščetkanje konj kar dobro od rok. Že sem se obrnil, da grem ven, ko mi pride na misel, da bi se prepričal, koliko znajo verouka. Povprašam prvega. Rekel sem, naj moli očenaš. Bil je hiter in pravičen. Pohvalil sem ga in mu dal „prosto“ s poveljem, da gre sedet na klop zunaj in počivat. Drugim so kar ušesa zrasla od poželjivosti po počitku. Naslonili so se na konje in čakali, da dobé tudi oni kakšno vprašanje. Seveda pri vseh ni šlo gladko. Čulo se je tudi jecljanje, kajti vprašanja so se glasila o desetih božjih zapovedih in o verskih resnicah.

Vrsta je prišla na nekega nežnega fanta, bolj dekliškega obraza. Vprašal sem ga „vero“. Ustrašil se je in zajecjal: „Ve-ve-ru-ru-je-jem!“ Naprej ni šlo in to kljub debelim potnim kapljam. Potrpežljivo sem mu pomagal, a brez uspeha. Tedaj pride vojak s sporočilom, da je konj pripravljen in mi proži jahalni bič. Ko je gojenec to videl, je široko odprl oči, globoko požrl slino in brezhibno oddrdral vero. Redkokdaj sem imel priliko videti v očeh človeka takšno srčno zadovoljstvo kot pri njem, ko je končal molitev. In konj, kot da bi čutil veselje z njim, je nagnil svojo glavo na njegovo ramo in gledajoč v mene tiho zarezgetal.

Dal sem povelje „prosto vsem“, gojencu pa sem posebej naročil, naj me čaka pred pisarno, ko se vrnem.

Po opravkih me je fant res čakal. Vprašal sem ga, če je zato tako hitro oddrdral „vero“, ker je zagledal bič v svojih rokah. Odgovoril je, da zato, a ne zato, ker bi se ga ustrašil, pač pa, ker se je spomnil na nekaj, kar v zadregi ni hotel takoj povedati. Povesil je oči k tlom. Pogledam narednika v pisarni in mu ukažem, naj gre ven. Gojencu rečem, najj sede in najj pove, kaj ga teži.

Fant je začel praviti. Bil je nezakonski otrok in prvo gorje ga je zadelo še v zibelki. Njegov stari oče je menda tepel njego-

TAM V KRAJU

Tam, v kraju sama zase
med grmovjem roža rase.
Naj le rase, naj le rase
o, presrečna rožica!

Ko bi, rožca, modra bila,
slan'ca bi te ne umorila.
O, zakaj se nisi skrila,
ti nesrečna rožica!

Narodna pesem

SIROTA MARICA

Na klančku za vasjo stoji kapelica. Zidana je in lepa Marijina podoba je v njej. Marica, sirota brez očeta in matere, kleči pred podobo. Z modrimi očki jo zaupno gleda. Roke ima sklenjene v molitvi. Komaj slišno šepetaje:

„Marija! Šopek šmarnic sem nabrala. Včasih sva z njimi z mamico krasili tvoj domek. Sedaj sem sama, čisto sama. Samo ti si sedaj moja mamica. Zato ti bom prinašala cvetja, da bo vse okrog tebe dišalo po polju, ki ga je Jezus tebi v čast tako lepo okrasil.

Stanujem pri stari, sitni teti. Marija, pomagaj mi, da bom pridna in da jo bom vedno ubogala. Prosim te tudi, da pozdraviš mojo mamico in ji poveš, da vsak dan molim zanjo. In tudi mojega očka, ki je padel v grozni vojni, pozdravi. Povej mu, da bom vedno pridna, kakor me je učil.”

Č. V.

VODIKOVA BOMBA

Prva atomska bomba, ki je padla v prvi polovici avgusta 1945 na japonsko mesto Hirošima, je uničila na en mah 60.000 ljudi.

Nato so se spravili nad izdelavo nove bombe, ki ji pravijo hidrogenska (H), to je vodikova bomba. Ko so jo 1952 preskusili, so videli, da je 600-krat hujša od prve atomske. Napravila je tako veliko luknjo, da bi vanjo lahko spravili 74 rimskih kolosejev. Njen oblak se je dvignil tako visoko, da bi ga šele 49 Eiffelovih stolpov doseglo, to je trikrat višje, kot je najvišja gora Evrope Mont Blanc.

vo mater, t. j. svojo hčer v jezi, da mu je prinesla sramoto v dotedaj pošteno hišo in pri tem je nevedé udaril otroka — njega. To mu je prineslo jecljanje v zvezi s strahom pred nečim, kar zna, pa ne more takoj izpolniti.

„Mati me je učila moliti,” je nadaljeval, „a sem bil pravi škrtatelj, vseh muh poln in „scartan”, tako da ni šlo, kot bi moralo. Stari oče pa ni poznal šale. Ko je videl, da je mamin trud zaman, je vzel šibo v roke in imeli smo cel mali križev pot in pet litanij povrh! Šiba je pela, jaz sem molil in požiral debele solze. Mati je brez joka nemo in vdano hodila skozi svojo Golgoto svoje mladostne nepremišljenosti. Dedek je robantil in se v svojem ponosu grizel, da je legel predčasno v grob. Čeprav me je imel na „trdem”, me je pa vendar imel srčno rad in čutil sem to, da si mi tega na zunaj ni kazal. Njegova smrt naju je z materjo pognala v svet. Moje jecljanje mi ni dalo, da bi študiral v gimnaziji naprej in, glejte, tako sem zašel sem in zato je bilo prej-le z menoj tako.”

Na profesorskem sestanku sem pripovedoval njegovo zgodbo in vsi so sočustvovali z njim. Pozneje je fant lepo položil vse izpite zadnjega letnika. Na vrsto je prišel tudi izpit iz verouka. Potegnill je listek in med tremi vprašanji je bilo tudi vprašanje: „Vera”. Vsa vprašanja so mu bila znana in zadovoljen se je nasmehnil.

Ko bi moral začeti odgovarjati, se pa odpro vrata in v sobo stopi poveljnik šole. Vsem je pogum „zlezel v pete”. Z dvema profesorjema in predsednikom se že še pride nekako „skozi”. Poveljnik — ta pa je prestrašil vse in gojenca tudi. Začel je odgovarjati, a ni prišel dalje kot takrat pri meni. Vsem je začela pojemat i potrpežljivost. Naenkrat se spomni poveljnik mojega pripovedovanja. Udari ob mizo s pestjo in zarohni: „Ali hočeš, da ukažem prines ti šibo?” Peter se je stresel, zravnal in brezhibno odgovoril na vsa zastavljena vprašanja. Postal je prvak v šoli, prineslo pa mu je priimek Peter Šiba, ki ga bo spremljal vse življenje in spominjal na dedka.

Ap.

Z A G O D

msgr. Stanku Grimsu

*God je Vaš veseli čas,
veseli čas za Vas, za nas.
Kdor Vas ljubi, ima rad,
Vas pozdravlja tisočkrat.*

*Ves slovenski zvesti rod
voščila nosi Vam za god,
Kdor Vas ljubi, ima rad,
Vas pozdravlja tisočkrat.*

*Vi ste dobri naš pastir,
ki oznanjate nam mir.
Kdor Vas ljubi, ima rad,
Vas pozdravlja tisočkrat.*

*Srečo, zdravje, dolgo let
prišli smo Vam sem želet.
Kdor Vas ljubi, ima rad,
Vas pozdravlja tisočkrat.*

To pesem rudarja Franca Ribiča iz Francije je odlično uglasbil tamkajšnji pevovodja Emil Sinkovec. Prvič so jo merlebaški pevci zapeli svojemu izseljenskem duhovniku za god 7. maja 1950.

Domotožje

Minil je zopet dan kakor včeraj — in minil bo tudi jutri — ne, da bi žalostno srce začutilo tolažbo in olajšanje zaradi bolestrnega domotožja!

Lepa je naša domovina — in lepi so naši spomini! —

Vendar nekoč je pridrl „vihar“ — in nas razmetel daleč po svetu — v tuje kraje, med tuje ljudi in tuje navade.

Strašen je to bil potres v dnu naših duš — srce se je začutilo raztrgano, ranjeno in osamljeno! — Okoli nas se je zazdelo vse pusto, prazno in ledeno — nikjer tolažbe!

Je res, da ni tolažbe?

Sonce, ki nas je gredo doma, je prišlo z nami, — tudi mesec in neštete zvezdice! Če dvignemo naš pogled kvišku, jih zazremo tudi tu, kot smo jih zrli doma — in pri tem pogledu se srce napolni z občutkom, da je tam visoko nad nami tudi naš vsemogočni Stvarnik, naš Oče — ki je prišel z nami — in mati Marija. Tudi tu čuvata onadva nad nami. —

Ako pozorno poslušáš, boš zaslišal od tam glas sladke tolažbe, češ da je bilo za nas predpisano po božji modrosti, da smo morali dom zapustiti. — Bila je to postava višje volje, da smo tako bili obvarovani pred mnogo večjim zlom! — Kaj se godi v naših deželah in koliko trpijo bratje in sestre! V „zavetju“ to lahko opazujemo mnogo jasneje in naša dolžnost nam pravi, naj goreče molimo vsak dan, da se v naše domove in v našo domovino zopet povrneta sreča in mir!

Tako iščimo tolažbo in jo bomo gotovo našli! Čas hiti in vse nese s seboj nekam v morje večnosti, le spomini nam ostanejo: oni živijo v naših srcih in čuvajo zvesto ljubezen do naše lepe domovine, kot jo epeva pesem:

„Ko bila bi jaz ptičica,
kam bi zletela?

Tam bi zletela na štajersko stran;
na drevesce tam bi se usela,
domovini o ljubezni svoji bi pela —
tam bi prepevala, tam bi prepevala
noč in dan ...”

p. e., Anglija

P O M L A D

Vsa nasmejana, vsa razigrana
zopet prihaja pomlad.
Ali boš tudi meni prinesla
upanja v srce in nad?

S sapico toplo tamkaj od juga
nosiš spomin od doma.
V soncu pomladnem vriskajo bregi
v vznožju zelenega Nanosa.

Daj mi le malo sladke vonjave
rožic med bilkami trav;
pesmi najlepše, ki jo pozvanja
slavček v večerni pozdrav.

Meni prinesi tiste toplote
naše domače zemlje.
S sončnimi žarki cvetko privabi
tudi za moje srce,

da bom izražal v upanju novem
s tisoči — željo gorečo:
Kdaj boš prinesla zemlji slovenski
zopet veselja in srečo?

Lojze

Pohvala in graja

Bil sem pri neki slovenski družini, starši so še mladi, imajo tri sinove. Ves čas med pogovorom staršev so bili otroci mirni in tihi. Sem in tja je seveda kateremu kaka igračka malo ponagajala.

Ko je prišla določena ura, reče mati: „Sedaj pa molit in potem spat!“ Brez odlašanja vzame starejši stol, poklekne in moli razločno slovenske molitvice, da v resnici zasluži pohvalo! Isto sta storila tudi njegova mlajša bratca. Taki starši, ki tako vzgajajo svoje otroke, zaslužijo brez dvoma v našem listu javno pohvalo.

Še drug primer. Mlada slovenska mati je na žalost kmalu postala vdova, ker ji je mož umrl za silikozo. Njeni štirje otročki znajo moliti mnogo molitvic, prav lepih, kakor slovenskih tako tudi francoskih. Vsak večer zgleđno molijo in delajo svoji mami največje veselje. Ali ne zaslužijo taki otroci in njihova vzgojiteljica največje pohvale? Bog ti poplašaj, dobra slovenska mati!

In še o eni mladi slovenski družini s tremi otroki. Starejša hčerka je stara komaj sedem let, a zna že tako brati slovensko, da čita že celo slovensko mašno knjižico. Neki večer so povečerjali. Deklica poklekne ob stol in moli najprej slovensko in potem pa še po francosko. Ko ona moli, jo gledata ob desni strani njena sestrična in bratranček, ki sta

bila pri njih. Ko deklica konča, jo začneta povpraševati po francosko, zakaj to dela. Povč jima, da je molila in prosila zdravja za ateka. Sestrična in bratranček stopita k svoji blizu stoječi materi in ji pravita:

„Mama, zakaj pa ti naju ne učiš tako?“

Mati sprva noče slišati otroške sitnosti. Ko jo pa le nadlegujeta, pravi: „Oh, saj to ni nič...!“

Dobri slovenski očetje in matere! Bog vam bo plačnik. Svojim otrokom z dobro vzgojo že sedaj pripravljate najlepšo doto.

Tebi pa, slovenska mati, ki nočeš učiti svojih otrok spoznavati Boga Stvarnika, tebe pa ne pohvalim in ti pravim: „Ne tako!“

Ti naši mali otročiči pa znajo večkrat še več: ko se postavijo na odru v vrsto, zapojejo, da je veselje in deklamirajo lepo po slovensko.

R. K., Bruay-en-Artois

NAŠA GOVORICA

„SLOVENSKA BESEDA JE BESEDA PRAZNIKA, PETJA IN VRISKANJA; IZ ZEMJE SAME DONI KOT VELIKONOČNO PRITRKAVALJE...“

Ivan Cankar

Življenje v tujini

Čudil bi se človek skrivnostim življenja, ki jih doživljamo v tujini. Med nami so rojaki, ki blodijo že nad 30 let po tuji zemlji. Od prihoda sem do vojne leta 1939. smo si prizadevali na vse načine, celo pritrgovali od ust sebi in svojim otrokom, da bi si čim več prihranili in se srečnejši povrnilili v domovino, ki jo vsak Slovenec ljubi brez izjeme.

Z zaupanjem, da bomo dali na varno, smo pošiljali prihranke v domovino. Toda čudo! Po vojni so nam domači sporočili, da od naših vsot, nekaterih tudi nad 30.000 dinarjev, ostaja le še par sto dinarjev.

Kdo nam je pogoltnil te naše krvavo zaslužene žulje? Domovina gotovo ne, saj je nedolžno bitje, ne zgražamo se nad njo. Toda kdo?

Naj si nihče ne misli, da tisti, ki ne gredo domov na obiske, domovine ne ljubijo.

Nasprotno! V svojih hranijo svete spomine nanjo, a so različne ovire, ki jim ne dopuščajo, da bi obiskali svoje drage. Kako bi n. pr. nekateri, ki imajo le skromno pokojnino, radi še enkrat prej videli svoje drage doma, predno zatisnejo svoje trudne oči za vedno! A usoda jim tega ne dá: skromna pokojnina jim še za hrano ne zadostuje. Drugi imajo druge zapreke, nekateri gredo za zaslužkom, toda verjetno je, da vsi brez izjeme ljubimo našo ljubo domovino.

Nedavno nam je posijala nova zvezda upanja v časopisju: konvencija. Mnogi teh revčkov, ki so se je razveselili, imajo doma po 10, 14, 18 do 23 let službene dobe. Po podpisu konvencije bi se jim normalno moral izboljšati položaj.

Toda doma v naši domovini nimajo srca za nas, kot ga sicer tudi tujci dostikrat

nimajo (kar je seve bolj razumljivo!). A vkljub temu pošilja tuja Francija na primer že leto dni v Jugoslavijo pokojnino pošteno, kot je treba! Zato da bodo tujci še manj spoštovali našo domovino, pa odgovorni v domovini nimajo sočutja z nami, kažejo, da še za lastne rojake na tujem ni-

majo srca. Domovina je nedolžna. Kdo je torej kriv?

Kriva je pač miselnost: Samo da je osel sit, krava zraven njega lahko pogine. Ni ljubezni do lastnih bratov, ni spoštovanja do sorojakov po svetu.

Po delih vas lbomo in bodo sodili!

Soprizadeti rojak in sotrpin J. A.

MAJNIŠKI ROMAR

(Iz venca kitic povzemamo nekatere)

Na božjo pot čez hribe, log
hodim, kličem vse okrog.
Z menoj Zupančič Blaže,
dva hodila bova laže.

Rudar, ki koplješ trdo rudo,
da zaslužiš si belič:
na božjo pot, domačo grudo!
Greste z nami, Jankovič?

Je temna ali krasna noč —
ne strašim se gorá.
Marijino pesmico pojoč —
nešteto sveti mi zvezdá!

*

(Romarja kličeta rojake v Merlebachu, Parizu, v Pas-de-Calaisu, naj gredo z njima. Slovence v Belgiji vabita, g. Tensunderna v Nemčiji, holandske Slovence pozivata na pot. Čez Koroško stopita na Kranjsko).

*

Pozdravljam te, gorenjska stran,
in tebe, Bled, široko znan!
Smeji se bela mi pečina
in k sebi vabi me strmina.

Na Brezje vabi, kliče zvon
procesijo romarjev milijon.
Marija, ti si nam življenje,
dobrota tvoja ozdravljenje.

Z žalostne goré bleščeča
Mati kliče nas ljubeča.
Poslovim se od nje težkó —
kdaj videl spet bom goro to?

Na Zaplaz, skozi Sevnico,
kjer griči, vinske so gorice.
Stopimo še v to cerkvico
Marije — naše Pomočnice.

Najlepša zemlja si slovenska!
Ti cerkvic polna si Dolenjska.
Ave Marija! Vsak dan zvoní,
po gričih, dolinah glasno doni.

*

(Tako romarji romajo in občudujejo domačo zemljo. Vmes pojo Marijine pesmi, ki so se jih naučili kot otroci. Sprašujejo domače ljudstvo, če je še zvesto izročilom pradedov).

*

Marijin narod si slovenski!
Majhen si, le dvamilijonski.
Si še pradedov sin krepak?
Ostani še naprej junak!

Kaj debelo gledaš nas po strani,
kaj se posmehuješ ti?
To mi pobožni romarji
pri Mariji tu smo zbrani.

Marija z Jezusom nam gospodari.
Vseh zdravnikov specialist
je. Ti pa se po prsih udari:
„Mea kulpa!“, komunist!

Prišel sem vesel ko dete
k Mariji na božjo pot.
Pel Mariji pesmi svete —
svoji Materi dobrot.

Komaj prišel, že jemati
treba je slovo, oj Mati.
Križemsvet od tebe grém.
Kdaj še pridem, sam ne vem.

Rudolf iz Francije



Kjer dom je moj . . .

Cene na živilskem trgu v Ljubljani so bile 3. aprila te-le: jajca po 12—13 dinarjev, mleko 30 din, surovo maslo 440.—, sir 200 do 440.—, kokoš 250 do 400.—, fižol 70 do 100.—, krompir 10 do 12.—, kisló zelje 20.—, kóruza 35 do 40.—, koruzni zdrob 45 do 50.—, čebula 30 do 40.—, jabolka 40 do 65.—, limone 120 in 150.—, radič 80 do 150.—, motovilec 120 do 140.—, bela moka 53.— dinarjev.

Prvič po vojni so v ljubljanski porodnišnici zagledali luč sveta **trojčki**. Marija Mirtič iz Ljubljane je povila dečka in dve deklici. — Na **smučarskih** tekmah v Planici je zmagal letos Finec. Od domačih je bil najboljši Albin Rogelj.

Na Muljavi bodo v maju otvorili **Jurčičev muzej** ob 110-letnici njegovega rojstva. V hiši in kamri bodo razstavili predmete, ki spominjajo na tega priljubljenega slovenskega pisatelja („Deseti brat“ in druge povesti). — Kinematografov je v Jugoslaviji dvakrat več kot pred vojno. Uvažajo pa komaj dobro četrtino **filmov** od števila pred vojno uvoženih filmov. Cene kinematografskim potrebščinam so se v zadnjem času silno dvignile (projekcijska zrcala prej 2000, letos 50.000 din).

Specialistka za otroške bolezni dr. Grobelnikova je na Goriškem pod Jugoslavijo v 17 vaseh ugotovila, da je med 1040 otroki 591 bolnih na **rahitisu**; od teh je 137 težje bolnih. — Skoraj dvakrat več bolniških postelj bi potrebovali, kot jih imajo v Sloveniji, so ugotovili 17. marca na seji v Ljubljani. — Na Grosupljem so zgradili **Zdravstveni dom**. —

Na mestni seji v Ljubljani so ugotovili: **Število kaznivih dejanj mladoletnih** stalno narašča. 63% kaznivih dejanj je bilo storjenih na račun družbenega premoženja (tatvine). Kriva sta mnogo slabo čtivo in pijača. Mladoletni mislijo, da ples brez alkohola ni nič vreden ter da ni možakar, kdor ne pijačuje. Vsak tretji mladoletnik pobegne z vzgojno-poboljševalnega dela.

Kammeličanke so pred leti **pognali iz hiše** na Selu pri Ljubljani. Hišo so s cerkvijo vred podrli, češ da morajo tam narediti

cesto. Sedaj je na mestni seji nekdo predlagal, da bi jim dali v povračilo neko vilo tam blizu, a tovariši so ta predlog odklonili. — Komunisti so na svoji konferenci ugotovili 23. marca, da se kljub njihovem nasprotovanju še dobijo študentje, ki študirajo bogoslovne vede. —

Marolt Mimi je blizu Polhovega Gradca zredila 400 kg težkega **prašiča**. Dolg je 2.10 m, visok 1 m, oprsje meri 1.80 m. — V Begunjah na Gorenjskem bodo spremenili mučilnice iz časov nemške okupacije v muzej. Več ko 12.000 ljudi je šlo skozi nje! —

VPRAŠANJE DRŽAVLJANSTVA

Alojzij Pernè, doma z Gorenjskega, si je pridobil avstrijsko državljanstvo. Potoval je v Jugoslavijo. Vse je bilo v redu. Ko je drugič potoval v Jugoslavijo, so ga pa zaprli. Smatrajo ga še vedno za jugoslovanskega državljana, ker ni plačal Jugoslaviji takse za izbris državljanstva (12.000 din).

Na energično intervencijo avstrijskega zun. ministrstva so jugoslovanske oblasti koncem marca obljubile, da ga bodo izpustile. Približno teden dni pozneje pa so javili časopisi, da je zaprt v Ljubljani, kjer se bo proti njemu vršil koncem aprila proces. Dolžijo ga sodelovanja z okupatorjem in vohunstva.

MED SLOVENC V BEOGRAGU

Po prvi svetovni vojni se je več Slovencev naselilo v jugoslovanskem glavnem mestu, zlasti begunci s Primorskega. Tekom let so si ustvarili Slovensko prosvetno društvo, društvo „Cankar“, društvo „Istra, Trst, Gorica“, kegljaški klub in kreditno zadrugeo. Cenijo, da je bilo vseh Slovencev tam od 10 do 12.000.

Med vojno so se jim pridružili še mnogi drugi kot izgnanci z Gorenjskega in Štajerskega. Po vojni se je pa število močno zmanjšalo. Mnogi so se vrnili v Slovenijo in jih je ostalo le še kakih sedem do osem tisoč. Imajo še slovenski vokalni kvintet, ki ga tvorijo stari odlični pevci.

MED NAŠIMI ROJAKI

Da bodo novice objavljene v številki, ki izide konec meseca, jih pošljite vsaj do 2. v mesecu porojeniku v vaši bližini ali naravnost na uredništvo v Celovec.

ANGLIJA

Iz matičnih knjig: Na veliko nedeljo je bila krščena v Bedfordu Jožica Rehberger, na veliki ponedeljek pa v Wolverhamptonu Ana Križman. — Čestitamo!

Poroke: Pred oltar župnijske cerkve v Heywoodu (Lancs) sta 27. marca stopila in si zvestobo obljubila Maria Ferretti in Viljem Zupančič. — 3. aprila pa v Cannocku Mary Taylor in Ludvik Razlag. — Mnogo sreče!

London. — Za nedeljo 4. aprila sicer ni bilo pripravljenega programa, a se je večer lepo razvil, saj je nastopil fantovski duet v pesmi in glasbi. Zlasti pa je zbudila veliko zanimanje gdč. Sale, ki je dovršeno izvajala moderno in klasično glasbo na klavirju. Za prvo nedeljo v maju bo spet pripravljen lep program. V cerkvi bodo ob 5. popoldne šmarnice, potem pa sestanek v dvorani. Žal, da za veliko noč ni bilo mogoče kaj prirediti zaradi pomanjkanja prostorov. Bomo skušali nadomestiti v maju. Šmarnice bodo v Londonu vsak teden dvakrat: ob sredah in nedeljah. Ura in prostor bosta posebej objavljena.

Romanje: Ker ni bilo zadostnih prijav, ni mogoče računati na skupno romanje v Lurd. Vsak, kdor pa bo želel romati, bo lahko našel priliko, ako se pridruži škofijskim romanjem ali pa jo „mahne na svojo roko“.

BELGIJA

LIMBURG — LIEGE

V našem kotu tokrat ni posebnih novic. Smo pač šele sredi postnega časa, ko to pišemo. A ne mirujemo! Na veliko noč se pripravljamo. Spet bomo napravili tako, kot smo od doma navajeni.

V Waterscheju pripravljajo igro „Županova Micka“. To bo njihova „krstna“ predstava. Upamo, da se bodo dobro izkazali.

Naši v Eisdenu že mislijo na materski dan. Spet bo vsakega nekaj: za solze in smeh. Pirčev Albert bo poskrbel za smeh...

Šolo imamo še vedno. Tisti, ki so redno hodili, so že zelo napredovali v materinskem jeziku. Seveda, več zavisi od staršev kakor od učitelja. Kjer se starši za stvar zanimajo, je uspeh zagotovljen. Kjer pa starši to dolžnost zanemarjajo, se učitelj muči brez uspeha.

Bolniki so še vedno isti, kot smo jih omenili v zadnji številki. V Waterscheju sta bolehala tudi rojaka Župevc Tini in Gus Janez, a jima sedaj gre na bolje.

ZAHVALA

Kakor košat tópol razsipa v maju svoje seme na vse strani sveta, tako je naša mala domovina Slovenija razsejala svoje sinove in hčere po vseh zemeljskih celinah in po vseh deželah.

A ti njeni otroci je niso pozabili, zlasti niso pozabili onih svojih rojakov, ki živijo v zamejstvu in tu v Gorici bijejo trd boj za obstanek.

Rojaki, izseljenci v Belgiji, ste prišli tja zaradi dela po večini že pred drugo svetovno vojno, nekaj tudi po letu 1945. Preživljate se kot delavci-rudarji; malo je med vami drugih slojev. In vendar niste prešli našega klica za zgraditev „Katoliškega doma“. Zbrali ste čedno vsoto, ki ste jo poklonili odboru za KD v Gorici.

Ta prispevek je tem bolj pomenljiv, ker prihaja od slovenskih žuljev prihranjen v tujini za sorjake v zamejstvu. Skupen verski ideal nas je združil, skupna ljubezen do slovenskega naroda in slovenske besede nas je povezala.

Zato vam gre, dragi darovalci, naša najlepša zahvala in pred vsem našim narodom tudi javna pohvala. — Naj vas Bog živi in vašega duhovnika!

Gorica, v aprilu 1954.

Odbor za Kat. dom v Gorici.

CHARLEROI — MONS

Sedaj pričakujemo v Charleroi obisk igralcev društva sv. Barbare iz Eisdenu. Da-leč z drugega konca Belgije so prišli k nam že trikrat; leta 1949. so igrali dvodejanko

„Pogodba“, l. 1950. so se predstavili s trodejanjo „Za srečo v nesrečo“, 1951. pa s šaloigro „Navadni človek“ v 3 dejanjih. Vsakokrat so nam tudi zapeli, ker tu radi poslušamo slovenske pesmi. Vedno so se lepo „odrezali“. Škoda je, da so tako daleč od nas.

Smrt je tudi letos začela svojo košnjo. Oglasila se je najprej onstran Monsa v Petit Dour, kjer je umrl 5. februarja vsled rudarske bolezni Anton Dragar, doma iz Doba pri Domžalah, star 50 let. Več let je živel v Franciji, kjer zapušča tudi sina v Pas-de-Calais. — 31. marca je podlegel isti bolezni Anton Cvirn v Jumet pri Charleroi, roj. 1905 v Zibiki (Šmarje pri Jelšah). — Naj jima Gospod dá večni pokoj in večna luč naj jima sveti! Molimo zanju!

Zakonsko življenje so začeli: Ljudmila Blas-ova, ki se je v Strombeck-u poročila z Jean-om Vandenhoute, Veronika Trušnjak, ki je vzela rojaka Benečana Gerarda Špehnja, in še tri dekleta iz Beneške Slovenije: Pavla Vogrič, Elza Vogrič in Irma Lavretič. Čestitamo!

Družino Ivana Štembergerja je razveselil mali Andrej, pri Zingerjevih mala Alojzija, v družini Vilčeta Burnika Bernardka, pri Viktorju Čaru mali Viktor, pri Žontovih pa ima Mija sestrico. Vsem želimo: mnogo let! Naj bi tudi o teh pela pesem: „Čvrst slovenski rod nam prebiva tod; njemu pesmi iz srca tekó. Vsak prijat'lja ima, zvesto objame ga!”

ROJAKOM

Večina rojakov v Limburgu je že tekom meseca februarja dobila letake, nanašajoče se na potovanje v domovino v letu 1954. Že tedaj sem pozival vse, naj se podvizajo s prijavo, da ne bo prepozno. V prvi vrsti velja to za one, ki še niso registrirani, kajti registracija traja celih 4 do 5 mesecev. Enako je potrebno, da se hitro prijavijo tudi oni, kateri že imajo potne liste; kajti potrebno je, da pravočasno vem, koliko oseb bo potovalo in to zaradi naročila sedežev ali vagona.

Vrhu tega so pa še druge formalnosti, katere se morajo pravočasno spraviti v red. Pozivam vas vse, ki ste namenjeni potovati v domovino, da se takoj po sprejemu lista

„Naša luč“ še prijavite in to najkasneje do 15. maja t. l., kajti poznejše prijave se iz tehničnih ozirov ne bodo mogle več sprejemati. Kar se tiče časa potovanja, denarne zadeve, darila, čas počitnic itd., se bomo pogovorili skupno, kadar boste poklicani.

Vsa tozadevna vprašanja si že sedaj zabeležite ter mi jih stavite ob času skupnega pogovora. Vse vam bom natančno razložil.

Upam, da vam bo vse jasno, ter vas pri srčno pozdravljam.

Fr. Parfant

Schelsberg 298, Heerlerheide, Tel. K. 4448-777.

FRANCIJA

Pas de Calais

Katol. dobrodelna organizacija NCWC v Sev. Ameriki je poslala za naše potrebne rojake precej še rabne obleke in 169 kg izvrstnega sira. Obljubljena je tudi večja količina surovega masla.

Razume se, da teh darov ne morejo biti deležni vsi izseljenci, ampak res potrebni, med katerimi so zlasti upokoјenci z nezadostno pokojnino, številne družine ali kjer so bolniki in podobni slučajji. Pri tem se ne gleda na mišljenje posameznika, ampak na resnično potrebo.

Za te lepe pirhe se jugoslovanski izseljenci najlepše zahvaljujemo vsem katoliškim dobrotnikom v Ameriki.

SALLAUMINES-MERICOURT

Društvo sv. Barbare živahno deluje po programu, ki si ga je postavilo za l. 1954.

V postu je priredilo z lepim uspehom igro „Mlinar in njegova hči“. Pohvale so vredni vsi igralci. Nabito polna dvorana jim je pokazala svojo pohvalo z burnim ploskanjem.

Vlogo mlinarja je vzorno podal g. Ferdinand Tom. Dosedaj smo ga bili vajeni v humorističnih vlogah, ta večer smo pa videli, da tudi resne vloge mojstrsko obvlada. Jako dobro se je vživela v vlogo mlinarjeve nesrečne hčere gdč. Oblak Jožefa. Enako so ostali vsi pripomogli k zares lepi prireditvi.

Za majnik ima društvo namen napraviti

izlet k rojakom v Moseli, da jim vrne obisk in nastopi s petjem in igro.

LIEVIN

Društvo sv. Barbare bo slovesno praznovalo 30. maja 30-letnico obstoja. Je to najstarejše društvo slovenskih izseljencev v Pas de Calais.

Slovesnost bo dopoldne ob 11. uri v cerkvi in popoldne v dvorani.

S hvaležnostjo se bomo ob tej obletnici spominjali pokojnega Tuhtarja in njegovih tovarišev kot pionirjev društvenega delovanja med slovenskimi izseljenci.

Umrli so: 22. 3. t. l. je umrl v bolnici v Lens-u Redenšek Anton v starosti 63 let. — Dne 28. marca t. l. je umrla v bolnici v Béthune stara mati Alojzija Kolenc v 80. letu starosti. Bila je najstarejša žena v koloniji Bruay. Lepo je vzgojila svojo družino versko in narodno, da so vsi zgledni delavci v naših organizacijah. Videla je svoje potomce do 4. rodú. Vsi so jo ljubili in skrbeli v starosti zanjo. Sedaj počiva na pokopališču v Bruay poleg svojega moža, ki je umrl pred 11 leti. Na istem pokopališču počiva tudi njen sin Jožef, za katerim je posebno žalovala. — Naj počiva v miru.

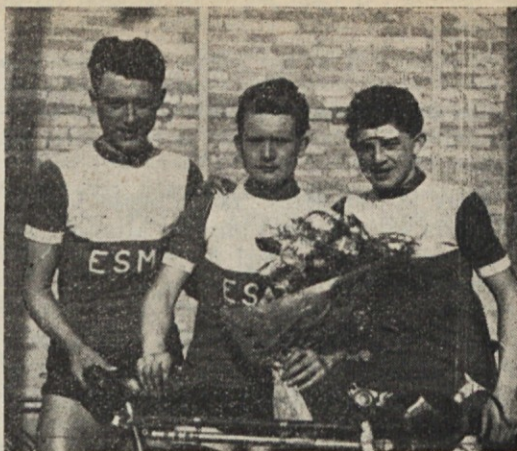
Pod Luksemburgom

RAZNAŠALEC NAŠE LUČI — PRVAK V KOLESARSKI TEKMI

Okraj Briey je priredil v nedeljo dne 28. marca tekmo štirinajstih kolesarskih klubov. Tekmovalo je 42 kolesarjev. Od vseh teh je kot prvi prišpel na cilj SLOVENEK Franci Selšek, raznašalec „Naše luči“ v Tucquegnieux-village.

Zmagovalec je najstarejši od osmih otrok iz dobre, verne slovenske katoliške družine SELŠEK iz Tucquegnieux. Kar čez noč je postal slaven. Ponosen je nanj klub iz Mancieulles, v katerem je včlanjen, ponosna je nanj tikenjska športna mladina in ponosni smo nanj tudi mi Slovenci.

Kar nam je pri tem fantu najbolj všeč, je njegova skromnost. — „Ko so ga ob zmagi javno slavili, mu je bilo to sitno, nerodno in najraje bi se bil kam skril,“ tako mi je rekla njegova mati. Pač znak lepe sloven-



V sredini Franci Selšek iz Tucquegnieux — kolesarski prvak.

ske ponižnosti, katero si današnja naša mladina v tujini tako težko prisvoji.

Živio naš Franci! Le pogumno od zmage do zmage naprej!

J. J.

Ob nemški meji

Iz pisarne Kat. misije v Merlebachu:

Kjer ima družina hčerko, si navadno želé še dečka. — Tako sta bili v tem času razveseljeni družini: Pirc Henrik in Marija Češek iz Hochwalda, ki sta z veseljem sprejela v družino malega Alana, ter Knapič Franc in Marija Rozman, ki sta z velikim veseljem pozdravila malega Kristijana-Edvarda, kateri je bil rojen 14. marca in krščen 28. marca na Hochwaldu. Krst je izvršil izseljenski duhovnik. Obema družinama želimo veliko veselja z malim detetom, katero naj božji blagoslov spremlja v življenju.

Cerkveni zakon sta ta čas sklenila Blatnik Viktor z Margareto Sniatecki iz župnije Hochwald in Justi Osmuk z Otonom-Jožefom Hubinger-jem v cerkvi v Freyningu. Zadnje je poročil izseljenski duhovnik. Obema paroma želimo iz srca mnogo sreče, zadovoljstva in božjega varstva.

Zadnja ura je odbila težko preizkušenemu, dolgo bolnemu našemu rojaku Henriku Zalokarju, roj. 1915 v Lindorf-Mörs, sinu pokojne Marije, doma iz St. Jurja ob južni železnici; cerkv. pokopan v Freyningu.

Na bolniški postelji ležijo mnogi naši rojaki v bolnicah in doma. V cerkvi pri naši službi božji po-

grešamo našega pridnega cerkovnika Ribiča, ki leži doma — zelo bolan (kamen na pljučih). V Rosbrücken-u leži težko bolan najstarejši naš rojak, skoro 92-letni Božič Martin. — Pred nevarno operacijo leži naša rojakinja Urbanija Ana v Forbachu (bolnica Ste Barbe). — Vsem tem in še drugim, ki so priklenjeni na bolniško posteljo, želimo iz vsega srca, da jim nebeški Zdravnik in usmiljeni Samaritanec Gospod Jezus Kristus podari zopet zdravje ter vlije v njihove rane olja tolažbe in moči, da vztrajajo v preizkušnjah in ne obupajo v svojih boleznih.

Z velikim veseljem smo sprejeli v svojo sredo misijonarja g. Jereba Franceta, skoro 20-letnega Kristusovega delavca na Kitajskem, ki je ravno pravčasno prišel na pomoč podpisanemu izseljenskem duhovniku in je z vso vnemo ter njemu lastno ljubeznivostjo začel pastirovati med našimi rudarji. Enako smo zelo veseli obiska p. Pavla Leskovec, Družbe Jezusove, ki je prihitel na pomoč za velikončne praznike v Aumetz in področje bivše Jugosl. kat. misije v Aumetzu. Ne moremo se jima dovolj zahvaliti za njuno dobroto. Ljubi Bog in Mati božja naj ju blagoslovi in še pripelje v naše kraje!

Za prvi majnik, na katerega bomo napravili letos največje romanje vseh rojakov v Habsterdick k Mariji iz Brezij, se vedno priključajo novi. V Tucquegnieux-u so se rojaki lepo odzvali povabilu delavnega Borisa Tchadeja. V Aumetzu in Algrange sta jih zbirali družini Hren in Požlep s pomočjo ostalih; po drugih kolonijah so drugi naši dobri rudarji imeli veliko dela, da so za romanje vse potrebno uredili. Pričakujemo tudi naše drage rojake iz Pas-de-Calais ter ljubega njihovega dušnega pastirja monsignorja Zupančiča. Iz Pariza nam je obljubil, da pride č. g. Čretnik, iz Tucquegnieux-a pa poleg drugih nam vsem dragi g. Jankovič Jan-ko.

Naj Mati božja čuva naše rudarje in vse naše rojake ter jim pomaga povsod, da s pogumom gledajo v bodočnost!

Izselj. duhovnik S t a n k o iz Merlebacha.

SKUPNI VLAK

Vsem, ki so namenjeni iti letos na obisk v domovino, dajemo na znanje, da odide vlak od tod dne 15. avgusta. Prijave sprejemajo vsa tri pevska društva.

Za pevsko društvo TRIGLAV ob nedeljah ob 16. uri v lokalu Pignol Alphons, Freyming. Ali pa na naslov: Viktor Mol-

tara, 44 rue de la Concorde, Freyming, Moselle.

Za pevsko društvo SLAVČEK vsako nedeljo ob 16. uri v lokalu Wilmouth, Freyming. Ali pa na naslov: Jožef Knavs, 38 rue de la paix, Freyming, Moselle.

Za pevsko društvo SAVA vsako nedeljo ob 16. uri v lokalu Makovec, Merlebach. Ali pa na naslov: Albin Pavlič, 222 avenue de France, Merlebach, Moselle.

R. F.

HOLANDIJA

LINDENHEUVEL

Naša kolonija je najbolj oddaljena od našega središča v Heerlenu; v naši koloniji biva v Limburgu najmanj Slovencev, ki imajo svoje slov. kat. društvo sv. Barbare, pa zato nič manj pridno ne delujejo. — V nedeljo, 28. marca je imelo naše društvo svoj letni občni zbor, ki se ga je udeležil tudi naš dušni pastir preč. g. Nande Babnik, potem ko je opravil za našo „sosesko“ službo božjo. Občni zbor je bil zelo dobro obiskan. Po poročilih starega odbora je bil izvoljen za tekoče leto tale odbor: predsednik: J. Kropivšek, tajnik: A. Kropivšek, blagajnik: S. Hansen, njegov namestnik: N. Habets, preglednika: A. Knez



Pogled na del jubilejne razstave slovenskih izseljencev v Heerlenu na Holandskem.

in T. Lamers. Kakor vidite, imamo v odboru dva Holandca, ki imata ženi Slovenki. Lepo je, da se tudi ti zanimajo za slovensko društvo sv. Barbare in celo aktivno sodelujejo v odboru. Domenili smo se tudi, da bomo po blinškojih napravili izlet v

Nemčijo, v Ahrtal, tja kjer raste sladko vince.

Naš član g. Rojnik je praznoval 25-letnico, odkar je v našem društvu. Za spomin smo mu dali lepo spominsko listino v okvirju. — Gospa Štefi Ložnikova, por. Huntjens, je dobila sinčka-prvorojenčka Jožka. Čestitamo!

HEERLEN

Na praznik Marijinega oznanjenja je minilo dve leti, kar nas je tako nepričakovano zapustil preč. g. p. Teotim. Spomnili smo se ga s sveto mašo pri Mariji Pomagaj v Heerlenu. Precej rojakov se je udeležilo



Slovenski fantje in dekleta v narodnih nošah nastopajo na jubilejni proslavi Zveze društev sv. Barbare v Holandiji.

sv. maše in obiskalo njegov grob. Vsak dan bolj se zavedamo, kaj nam je pomenil „naš pater“, koliko dobrega je storil za nas v 26 letih svojega delovanja med nami. Naj uživa pri Bogu zaslužen plačilo, v naših srcih pa naj živi trajno njegov spomin.

HOENSBROEK

Naše društvo je imelo svoj občni zbor v nedeljo 7. februarja. Izvoljen je bil sledeči odbor: predsednik: J. Resnik, podpredsednik: Vodeb, tajnik: L. Britovšek, blagajnik: Edi Markon, preglednika: F. Kozole in F. Železnik, zastavonoša: Filip Železnik, častno spremstvo ob zastavi: Š. Harisch in F. Železnik ml. — Naše društvo bo letos meseca julija praznovalo 25-letnico svojega obstoja. O tem bomo kaj več poročali v prihodnji številki.

V družini g. Edija Markona, znanega slovenskega godbenika, se veselijo rojstva sinčka, tretjega člana družine.

Maastricht. — Petindvajsetletnico poroke sta praznovala 11. februarja gospa in gospod Lubšina. Čestitamo in želimo božjega blagoslova tudi v bodoče.

Brunssum. — Ga. Marica Deželak — por. Egge, je dobila 6. marca sinčka Jožka. Čestitamo!

EYGELSHOVEN

V nedeljo 4. aprila je imelo zborovanje društvo sv. Barbare. Domenili smo se, da bomo skupno s pevskim društvom „Škrjanček“ priredili meseca maja „Materinski dan“ za vse rojake v Limburgu. Na binkošti pa gremo za dva dni na izlet v Nemčijo in sicer čez Aachen, Eifel v Trier in dolino Mosel.

Gospa Mici Gril, por. v. Rooijen, se je s svojim možem in sinčkom preselila k sorodnikom v USA. Mici in njen mož Peter sta bila zvesta člana pevskega društva „Škrjanček“ in društva sv. Barbare. V novi domovini jima želimo mnogo sreče.

HEERLERHEIDE

Pevsko društvo „Zvon“ je imelo svoj letni občni zbor v soboto 3. aprila. Ponovno je bil izvoljen stari odbor: predsednik: A. Robek star., tajnik: F. Gril, blagajnik: A. Korber. — Naše društvo praznuje letos 25-letnico svojega obstoja. Kako bomo ta jubilej praznovali, bomo še poročali. Tudi naši člani bodo šli o binkoštih za dva dni na izlet v Aachen, Eifel, Trier in Moselsko dolino.

25-LETNICA POROKE

Dne 9. marca t. l. sta praznovala tiho v krogu svoje družine ga. Antonija in g. Mihael Železnik 25-letnico, odkar sta si obljubila pred oltarjem zvestobo do smrti.



Slavljenca Mihael in Antonija Železnik ob 25-letnici poroke.

Ta skriti jubilej zasluži vso našo pozornost posebno zaradi tega, ker sta jubilaranta odprla vrata našemu slovenskemu duhovniku, ko je leta 1949 začel delovati med nami kot naš dušni pastir, in ga vzela pod streho. Skromno je Železnikovo stanovanje na Versilienbosch; a ko je bilo treba storiti nekaj dobrega in predvsem, ker je bilo treba pomagati slovenskemu duhovniku, se ta družina ni ustrašila žrtev. Pet let že deli svoje stanovanje z preč. g. Nandetom Babnikom in skrbi zanj po svojih močeh za njegov telesni blagor.

Vsa ta leta se zbirajo v tem „slovenskem farovžu“ rojaki k sejam in sestankom, slovenska dekleta se tu učijo s č. s. Justino umetnosti narodnega vezenja. Da je razgibano društveno delovanje zadnjih let pomenilo za Železnikove tudi marsikatero žrtev in odpoved, je gotova resnica.

Slovinci v Limburgu cenimo to dobrohotno naklonjenost Železnikovih in smo jim zato hvaležni. Čestitamo jubilarantoma in želimo njima in vsej družini sreče, zadovoljnosti in božjega blagoslova tudi v bodoče!

Nastop pevskega okteta iz Ljubljane. — Meseca marca je na raznih krajih po Holandiji pel na pobudo holandskega turističnega društva „Slovenski oktet“ iz Ljubljane. Holandčani so ob tej priliki tudi kazali lep film o slovenskih krajih.

Dne 23. marca je nastopil tudi v Heerlenu. Domačinov pri koncertu ni bilo mnogo, več je bilo rojakov, ki jih slovenska pesem vedno razveseli. Pevci so pokazali svoje odlične zmožnosti, saj nekateri izmed njih sodelujejo pri ljubljanski operi.

Govorilo se je, da bodo pevci šli zapet tudi v nekatere druge sosedne države, a so se od tu vrnili skozi Nemčijo domov.

NEMČIJA

Meers. — Citatelji „Naše luči“ bodo mislili, da v teh krajih ni več nobenega Slovenca, ker od tu doslej ni nihče pisal. Pa smo še, le bolj, v leta lezemo.

Vojna je marsikaj razdejala in predru-gačila tudi med našimi rojaki. Tistim, ki še ne vedo, povem, da je lansko leto na god sv. Janeza Krstnika, o kresu umrla Slovenka Frančiška Sterniša, roj. leta 1864. Od otrok živi en sin celo v Južni Ameriki, v Argentini. Mamici, ki je dočakala visoka leta, daj Bog večni pokoj. S.

Danes vam povemo novico, da je „Naša luč“ zašla tudi na Norveško. Vse rojake, raztresene po tej skandinavski deželi, lepo pozdravljamo in želimo, da bi nam kdo od njih popisal, kako živijo.

Veliko ravno ni Slovencev tod okrog, a pred vojno jih je bilo še manj. Norveška dežela ni katoliška. Večino imajo protestanti, ki se smatrajo za skupino s posebnimi pravicami.

Katoliška Cerkev je v zadnjih letih napravila lep napredek. Danes šteje tri norveške cerkvene province: škofijo v Oslu (škof Jakob Mangers), apostolski vikariat v Trondheimu in apostolsko prefekturo Severne Norveške.

Domači verniki so pokazali do tujcev gostoljubje in bodo gotovo naši ljudje po svoje pomagali tudi njim, da se bo pravi glas Kristusov čimprej čul povsod tudi na Norveškem.

ZA DOBRO VOLJO

Vol in oficir

Nekemu frančiškanku se je v vlaku proti Križevcem dogodilo naslednje:

Neki častnik ga je hotel ponižati in o-smešiti, zato je glasno vprašal ljudi: „Kaj pravite, kakšna je razlika med volom in patrom?“ Ljudje so ostrmeli, se zasmejali, a nihče ni znal odgovoriti. A takoj se je frančiškan oglasil: „Hej, ljudje božji, no kakšna je razlika med volom in frančiškankom?“

Ljudje so zmajevali, priznali so, da ne vedo.

„Vam pa jaz povem,“ se je oglasil pater. „Vol se s štrikom privezuje za rogove, frančiškan pa okrog pasu. Toda, sedaj bi vas pa še jaz nekaj vprašal: Kakšna pa je razlika med tem oficirjem in volom?“

Ljudje so postali pozorni. Vsak je poskušal kako pogoditi, a niso znali odgovora. „Ne vemo,“ se je glasil odgovor.

In frančiškan je dodal: „Tudi jaz ne vidim razlike.“ (Iz „Avstralskih misli“)

PERIODIQUE

NAŠA LUČ

Bratom in sestram slovenske krvi širom
Zapadne Evrope v razvedrilo, veselje in
podučilo.

List izhaja konec vsakega meseca. Dopise, oglase, darove in naročnino pošiljajte listovim poverjenikom v vaši deželi ali pa naravnost na naslov: UREDNIŠTVO IN UPRAVA: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

Če naročite list naravnost v Celovcu, stane letno: 28 šilingov, 48 bfrs, 400 ffrs, 4 hol. guld., 4.50 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1 dolar in pol. — Za ceno oglasov pišite na upravo lista.

ČUJ!

Brez muje se še čevelj ne obuje — kako naj bi potem „Naša luč“ prinesla vse novice naših rojakov/izseljencev, če jih ne sporočite. Kako naj jo berejo, če zanjo ne vedó?! Še mnogo je rojakov, ki za list ne vedó. Sporočite njihove naslove!

Res pa je, da, kar nič ne stane, nič ne velja! Zato rad kaj daj za to našo skupno vez. Potem boš list še rajši imel in te bo še bolj razveselil.

UREDNIŠKI KOTIČEK

Rudolf: Ves cikel je bil predolg in ponekod neizdelan, zato objavljamo le nekaj.

J. A., e. p., R. K.: Kot vidite, je objavljeno.

T. J.: Pokazali ste napredek v preprostosti, kar bo ugajalo manj šolanim ugankarjem.

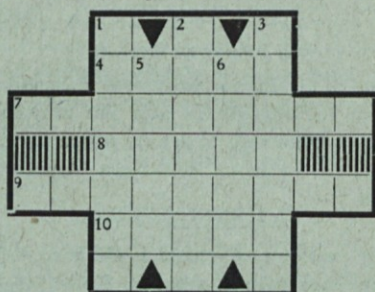
Lojze, Pariz: Ostalo pride prihodnjič na vrsto.

Rešitev rebusa v 4. številki se glasi: Petnajst je trikrat štiri.

ZA BISTRE GLAVE

NAVZDOL IN POČEZ

(T. J., Francija)



V vsak kvadrat vstavi po eno črko naslednjih besed:

Navzdol: 1 druga beseda za „drugim“ ljudem . . . ; 2 zahtim (drug izraz); 3 od Lenina; 5 povzročim rano; 6 včasih.

Počez: 4 vrsta ptičev (množina); 7 je za veliko noč v cenkvi; 8 električni izraz; 9 praznik; 10 drug izraz za „je njihovo, posedujejo“.

(Rešitev objavimo prihodnjič, dotlej naj si pa naši ugankarji belijo glave).

UGANKE

Ali ugameš, moj mali?

Kdaj nosi popotnik,

ki v daljo hiti,

spredaj trebušček

in zadaj oči?

(Kadar se gredeč ozira nazaj).

No, kaj je pa to?

Na sredli rumeno oko,

okoli je belo meso,

zavarovano s skorjo trdo.

(Kuhamo jajce).

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. - Založba Družbe sv. Mohorja v Celovcu. — Tiska Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. - Printed in Austria.